

FATOS KONGOLI
VEPRA

MISTERI I MJELLMËS
ROMAN

19

BOTIMET TOENA

FATOS KONGOLI

VEPRA

1. Ne të tre - *roman*
2. I humburi - *roman*
3. Kufoma - *roman*
4. Dragoi i fildishtë - *roman*
5. Ëndrra e Damokleut - *roman*
6. Lëkura e qenit - *roman*
7. Te porta e Shën Pjetrit - *roman*
8. Jetë në një kuti shkrepësesh - *roman*
9. Në pritje të Nostradamusit - *tregime*
10. Karuseli - *roman*
11. Bolero në vilën e pleqve - *roman*
12. Iluzione në sirtar - *autobiografi*
13. Si-do-re-la - *roman*
14. Njeriu me fat - *roman*
15. Gjemia e mbytur - *roman*
16. Gënjeshtarë të vegjël - *roman*
17. Kapitulli i Amerikës - *autobiografi*
18. Stinë pandemie - *roman*
19. Misteri i mjellmës - *roman*
20. Ballo me maska ose shakaja e fundit - *roman*

FATOS KONGOLI
VEPRA

MISTERI I MJELLMËS

roman

19

BOTIMET TOENA

Botim i veçantë në kuadër të Veprës.

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Anrila Spahija

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qëndro

ISBN 9789928960573

© AUTORI dhe BOTIMET TOENA

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

*Çdo ngjashmëri me persona,
mjedise dhe ngjarje reale është e rastit.
Gjithçka në këtë libër është prodhim i fantazisë.*

Autori

PJESA E PARË

1.

Dikush trokiti lehtë në derë. Vetvetiu, inspektori Nevil Bardhi, një burrë i ri rreth të tridhjetave thirri “hyr”, në pritje që dera të hapej. Mirëpo dera nuk u hap. Pas pak trokitja u përsërit, kësaj here disi më fort, çka e bëri të mendonte se dikushi s’kishte dëgjuar gjë.

Për arsye sigurie, siç e kërkonin rregullat, dera e zyrës së tij, si shumica e dyerve të tjera të zyrave të asaj godine trekatëshe, një vilë e stilit të vjetër, - dikur pronë e një ish-oficeri të lartë të ushtrisë mbretërore, me çati gotike, ndërtuar qysh përpara Luftës së

Dytë Botërore të shekullit të kaluar, - ishte e veshur nga brenda me një shtresë speciale, që edhe nëse vije veshin prapa saj, të mos dëgjoje asgjë ç'bëhej aty. Ky modifikim i dyerve kishte ndodhur rreth njëzet vjet të shkuar, kur në mjediset e godinës, me destinacione nga më të ndryshmet në kohëra të ndryshme, ishte vendosur përfundimisht ajo që njihej si Drejtoria e Përgjithshme Krimeve të Rënda (DPKR).

Zoti Bardhi, i diplomuar për matematikë në Fakultetin e Shkencave të Natyrës, ulej në atë zyrë prej pesë vjetësh, praktikisht me të përfunduar studimet. Ky fakt, domethënë diplomimi në një shkencë si matematika, në përputhje me një traditë shumëvjeçare të institucionit, kishte luajtur një rol jo të vogël që, qyshkur ishte student, ai të projektohej nga përzgjedhësit e zyrës së personelit si një kandidat i mundshëm për t'u rekrutuar. Kishin luajtur një rol jo të vogël edhe rrethana të tjera, disi më specifike, që pasqyroheshin hollësisht në dosjen e hapur për të nga zyra e plotfuqishme e rekrutimit.

Nëse do t'i krijohesh mundësia t'i hidhte një sy kësaj dosjeje, inspektori Bardhi do të pësonte një zhgënjim të hidhur. Jo, sepse aty gjendeshin gjëra të pavërteta, shpifje e të tjera të kësaj natyre, përkundrazi. Gjithçka thuhej në atë dosje rreth tij ishte e saktë, për

arsyen e thjeshtë se përpiluesi kërkonte nga informatorët vetëm të dhëna të vërteta. Por ai nuk do t'ia falte vetes faktin që, për vite me radhë në fakultet, paskej qenë i vëzhguar, në njëfarë mënyre i spiunuar, pa kuptuar asgjë. Si dhe faktin tjetër disi të papritur që, për mbushjen e dosjes në fjalë, veç një numri bashkëstudentësh, duke nisur nga një moment i caktuar, kur ishte njohur me të e deri në përfundim të studimeve, duhej të kishte dhënë ndihmesën e saj edhe ish-e dashura!

Ndjesia që do t'i ngjallte fillimisht ajo dosje, po t'i binte në dorë, do të ishte kërkshëria për të gjetur se kush ishte përpiluesi i saj. Ndoshta ndonjë person me të cilin i rastiste të shkëmbehej korridoreve të godinës, apo të ulej pranë tij në lokalin e katit përdhes, kur zbriste atje për kafe. Nëse do të qe e mundur ta zbulonte këtë, ai do ta përgëzonte hartuesin mbi të gjitha për diçka veçanërisht të goditur: kodin që kishte zgjedhur me një sens të hollë humori, për ta shënuar në kapakun e dosjes: “Hercule Poirot”.

Kjo hollësi do t'i jepte të kuptonte shumë gjëra. Meqë kishte qenë kurdoherë një tip i mbyllur, që në fëmijëri ai nuk ngatërrohej me të tjerët, i pëlqente të rrinte në hije dhe nuk ia lejonte vetes të ndante me askënd ndonjë mendim apo dëshirë të fshehur.

Natyra disi e çuditshme e fëmijës së tyre u kishte rënë në sy menjëherë prindërve të tij, nënës, mësuese kimie në një nga gjimnazet e kryeqytetit, dhe të atit, mjek otorinolog. Pas dyshimeve drithëruese se mos ndoshta i vogli, me gjasë ishte autik, dora-dorës, me kalimin e muajve ishin qetësuar të dy: u vërtetua se vogëlushi gëzonte shëndet mendor normal, si gjithë të tjerët, me ndryshimin se ai nuk reagoonte si gjithë të tjerët. Mirëpo prindërit e tij e përjetuan në mënyrë aq dramatike këtë fakt sa hoqën dorë nga ideja për të nisur një fëmijë të dytë. Kështu që Nevil Bardhi u rrit si fëmijë i vetëm, me përparësitë e njohura të një fëmije të vetëm, por gjithnjë e më i mbyllur në botën e tij.

Djaloshi shkëlqente në mësimet, sidomos në matematikë. Nga ana tjetër, në përfundim të gjimnazit, ai zotëronte mirë gjuhën angleze falë një prirjeje të lindur ndaj gjuhëve, por edhe sepse prindërit, krahas programit shkollor të gjimnazit, ishin kujdesur të pajtonin për të një mësues anglishteje privat, kushëri i tyre. Në njëfarë mënyre, ky i fundit luajti tërthorazi një rol në karrierën e inspektorit të ardhshëm.

Kushëriri, një tip me trup prej atleti, rreth të tridhjetave, e jepte këtë lëndë në shkollën e mesme të gjuhëve të huaja të kryeqytetit dhe kishte pranuar të vihej në dispozicion

të nxënësit të privilegjuar kryesisht për shkak të lidhjes familjare. Me këtë rast, për herë të parë inspektori i ardhshëm u njoh me një njeri, për të cilin zuri të ushqente simpati të veçantë dhe, gjithnjë heshturazi, ta imitonte. Për shembull, ai e adhuronte kushëririn për fizikun e përkryer, si nëpër filma. Këshilla që edhe ai ta përsoste fizikun e tij, i erdhi menjëherë: t'i jepte rëndësi fizkulturës, ushtrimeve të përditshme gjimnastikore, në veçanti atyre me shtangë. Nga kjo pikëpamje, sado që ai bënte çmos të vinte në jetë këshillat e kushëririn, në mbyllje të shkollës së mesme, nuk arriti të formonte trupin e ëndërruar prej atleti, si nëpër filma. Përkundrazi, arriti diçka tjetër shumë më të rëndësishme: të zbulonte prirjen e tij. Dhe kjo falë kushëririn.

Në prag të maturës, me mbërritjen e pushimeve të verës, kur ata e ndërprisnin edhe mësimin në shtëpi, si rregull dy herë në javë, të hënave dhe të enjteve, kushëririn, gllabërues i letërsisë policore, për arsye thjesht didaktike zgjodhi nga biblioteka e tij dhe i la si detyrë të orvatej të lexonte një libër të kësaj natyre, të një shkrimtareje angleze që ai e adhuronte: romanin “Vrasje në Orient-Ekspres” të Agata Kristit (Agatha Christie).

Nxënësi i zellshëm e zbatoi me përpikëri porosinë e kushëririn. Dhe u përpui prej tij me gjithë kuptimin e fjalës, aq sa gjatë verës

nuk bëri gjë tjetër veçse lexoi dhe rilexoi pa u ngopur këtë roman, i mrekulluar nga protagonisti Hercule Poirot. Më pas ai lexoi edhe libra të tjerë të Agata Kristit, pati mundësi të shihte në televizor edhe seri filmash anglezë, ndërtuar mbi romanet e shkrimtares së famshme, i mrekulluar kësaj radhe nga një aktor i quajtur David Suchet, emër që iu ngulit në kujtesë për të mos e harruar kurrë, i cili luante nga filmi në film rolin e detektivit privat legjendar me origjinë belge, Hercule Poirot. Ky u bë menjëherë idhulli i tij dhe, qysh se mbaroi së lexuari për herë të parë gjatë asaj vere romanin “Vrasje në Orient-Ekspres”, zuri të sundohej nga një ëndërr e vetme: për të nuk mund të kishte të ardhme tjetër, përveçse të ndiqte shembullin e idhullit të tij Hercule Poirot, të bëhej detektiv.

Një dëshirë e fshehur, që për njëfarë kohe, nuk e ndau me askënd. Derisa rrethanat e sollën të njihej me një vajzë. Ai nuk ishte i pandjeshëm ndaj hireve femërore, por në përputhje me natyrën e tij të mbyllur, siç u shmangej të tjerëve, u shmangej edhe vajzave. Për më tepër në kursin e tij të matematikës vajzat numëroheshin me gishtat e dorës dhe asnjëra prej tyre nuk e tërhiqte.

Kështu do të vazhdonte edhe më tej sikur të mos ndodhte diçka që nuk i shkonte nëpër

mend: nga fillimi i të vitit të dytë të fakultetit atij ia vuri syrin një vajzë. Ajo nuk studionte për matematikë. Sapo kishte nisur të ndiqte në po atë fakultet degën biologji-kimi, në vitin e parë.

Marieta, kështu quhej vajza, ishte e bukur, sipas disave më e bukura e fakultetit dhe tërhoqi menjëherë vëmendjen e djemve. Një bionde me flokë të verdhë, natyrorë, jo të lyer, të gjatë deri poshtë supeve, të ndarë me vizë anash, ajo kishte sy të kaltër dhe dimër-verë vishej me fustane të shkurtra, që nxirrnin në pah këmbët e saj. Këto, bashkë me gjinjtë gjithmonë të zbuluar disi bujarisht, ishin pika më e fortë e saj.

S'kaloi shumë kohë dhe mëtuesit u habitën kur vunë re se ajo po shihej gjithnjë e më shpesh në shoqërinë e një tipi të çuditshëm, në vitin e dytë të degës matematikë. Më të informuarit, që ndiqnin çdo lëvizje të vajzës nga mëngjesi në mbrëmje, që dinin gjithçka rreth saj, fjala vjen se ishte korçare dhe ndante një garsonierë diku, me një studente të mjekësisë, vinin dorën në zjarr se tipit të çuditshëm nuk i takonte asnjë meritë në këtë mes. Sipas tyre e vërteta qëndronte ndryshe. Vajza e lakmuar, që kishte zmbropsur jo pak mëtues ku e ku më interesantë, e kishte gjuajtur vetë tipin në fjalë.

Një mbrëmje ishin parë të dy të ngjiteshin te garsoniera ku banonte ajo, prej nga fatlumi qe larguar pas nja dy orësh.

Ec e merri vesh femrat, qenkej ankuar mëtuesi përgjues!

Po të kishte mundësi t'i hidhte një sy, pra, dosjes "Hercule Poirot", inspektori Bardhi do ta kuptonte menjëherë se burimi kryesor i të dhënave që pasqyroheshin aty ishte Marieta. Ëndrrën e jetës për t'u bërë detektiv dhe gjithçka tjetër rreth këtij subjekti, ai ia kishte zbuluar vetëm asaj.

Më tej, zhgënjimi do të bëhej edhe më i hidhur kur të ndeshte po aty hollësira të pabesueshme. Për shembull, një nga tiparet me të cilat përshkruhej ai ishin frenezitë erotike. Partnerja M. A., kodi i zgjedhur për vajzën, dëshmonte se si mashkull, në pikëpamje seksuale, ai vërtet kishte një të metë, sepse prishej shpejt. Megjithatë po aq shpejt ishte në gjendje t'ia niste nga e para dhe nuk i shqitej asaj për rreth dy orë, aq sa zgjasnin seancat e tyre erotike. Këto hollësira absolutisht s'mund t'i dinte askush tjetër përveç Marietës, e vetmja vajzë me të cilën kishte pasur një marrëdhënie dashurie deri në përfundim të fakultetit.

Sigurisht, gjasat që dosja "Hercule Poirot" t' i binte në dorë, praktikisht ishin zero.

Pas trokitjes së dytë, më e fortë se e para, inspektori e la tryezën dhe vajti drejt derës.

Gjëja e parë që i ra në sy: një zarf i formatit të madh, në ngjyrë kafe, i lënë nën derë. Vetvetiu vështroi në të dyja anët e korridorit; personi që kishte trokitur ishte zhdukur. Atëherë ai u përkul, mori zarfin, mbi të cilin ishte shkruar me shkronja kapitale “Zotit Nevil Bardhi”, dhe u kthye pranë tryezës së punës, ku një copë herë mbeti në mëdyshje, pa e vendosur nëse duhej ta hapte zarfin, megjithëse duhej qartë, marrësi nuk mund të ishte askush tjetër përveç atij vetë. Mirëpo në këtë mes diçka nuk shkonte.

E pamundur që dërguesi të vinte nga jashtë, në hyrje të godinës një polic vigjilonte në një kabinë, ku depozitohej çdo korrespondencë, pa lejuar askënd të futej në institucion. Përndryshe i duhej të pranonte se prurësi duhej të ishte ndonjë person i brendshëm e kjo vetvetiu ngrinte pikëpyetje. Sepse, ç’ishte nevoja ta linte zarfin tinëzisht poshtë derës e të zhdukej?

Më në fund ai e vendosi, hapi zarfin. Brenda tij gjendeshin dy zarfe të zakonshme dhe një copë pusullë. Në pusullë shkruhej:

“Lutem, nëse është e mundur, lexoni në fillim letrën në zarfin e shënjuar me numrin 1. Pastaj, gjithnjë nëse është e mundur, lexoni letrën e zarfit me numër 2”.

Vetëm kaq.

“Mirë, - mërmëriti ai, - si të urdhërojë zotëria juaj!” Nxori letrën nga zarfi me numër 1, i lënë enkas pa u mbyllur me pështymë

apo në ndonjë mënyrë tjetër. Në krye lexoi mekanikisht:

“Tiranë, më 16.03.2002,
Inspektorit Sabit Kurti”.

Zoti Bardhi u befasua mirëfilli nga data, doemos, por më shumë nga emri i marrësit. Gjithsesi, vuri re se letra nuk ishte origjinale, dërguesi kishte parapëlqyer ta mbante këtë të fundit për vete dhe kishte nisur një fotokopje. Kjo nuk e pengoi zotin Bardhi të vërente se originali ishte shkruar jo me stilolaps, por me stilograf, praktikë gjithnjë e më e rrallë, me shkrim të rregullt, të qartë, do të quhej i bukur.

“I nderuari zotëri,

Në krye dëshiroj t’ju rrëfej një të vërtetë: për arsye që do të ishin të kuptueshme nga ana juaj, fillimisht më ngacmoi ideja të mos paraqitem se kush jam, qoftë edhe me ndonjë emër të rremë, as t’i firmos këto radhë. Në këtë rast letra do të quhej anonime, çka nuk më nderon, nuk është as në natyrën as në karakterin tim. Kështu që, si do ta shihni, e hodha poshtë këtë ide dhe identitetin tim do t’jua zbuloj dora-dorës.

Më lejoni tani të hyj në temë, t’ju shpjegoj arsyen, më saktë arsyet, përse vendosa ta shkruaj këtë letër. Dhe përse t’jua dërgoj pikërisht juve.

Po e nis nga e dyta. Ju, zoti Kurti, në sytë e mi jeni një person me integritet, sipas meje, pa dashur të ul vlerat e të tjerëve, personi më me integritet në institucionin ku punoni. Ndërsa arsyet që po ju shkruaj janë të shumta, lidhen me një dyshim të vjetër timin, që për të mos shpërdoruar kohën tuaj, për më tepër nga drujtja se gjithçka që do t'ju them nuk është e re për ju, do ta përmbledh fare shkurt.

Para nja dy muajsh, në agjencinë ku unë shërbeja deri atëherë, prej nga tashmë jam larguar, na mbërriti një informatë. Sipas informatës, krimineli i shumëkërkuar Y. Zh., autor i disa vrasjeve të bujshme kryesisht në kryeqytet, për të cilat duhet të jeni në dijeni, më në fund, ishte zbuluar se ku fshihej dhe jepej vendndodhja e tij, diku në periferi të kryeqytetit. Në krye të një grupi prej disa policësh, të armatosur rëndë, e rrethuan vendndodhjen në fshehtësi të plotë, një ditë rreth orës katër të mëngjesit, në kushtet e një të ftohti të acartë. Mirëpo vrasësin nuk e gjetëm. Gjithçka në apartamentin ku banonte ai dëshmonte se sapo ishte larguar, madje dukshëm për të na vënë në lojë, kishte lënë mbi një tryezë në kuzhinën e apartamentit, një shishe me uiski dhe dy gota.

Të them të drejtën, përballë kësaj pamjeje në atë kuzhinë ende të ngrohtë, që

dëshmonte se ai kishte qenë i pranishëm, për t'ia mbathur prej andej me ngut, gjithsesi pa harruar të na linte një mesazh kuptimplotë, u ndjeva i poshtëruar. E qartë, në çastin e fundit të shumëkërkuarin dikush e kishte vënë në dijeni; operacioni ynë, i përgatitur prej muajsh të tërë, ishte dekonspiruar.

Dekonspirimi i operacioneve policore, nuk është ndonjë habi te ne. Herë pas here dyshime janë hedhur madje edhe ndaj zyrtarësh të lartë, të lidhur në një mënyrë apo një tjetër me botën e krimit dhe unë nuk dua të zgjatem. Mirëpo rasti në fjalë më tronditi, më çekuilibroi, aq sa më çoi të jap dorëheqjen. Jo se ma kërkoi njeri, as për shkak të zhurmës që u bë rreth tij në të gjitha mediat, të shkruara dhe elektronike. Këtë barrë turpi unë nuk mund ta mbaja mbi supe. Sa më shumë e bluaja me vete skandalin, aq më e fortë bëhej bindja ime se dekonspirimi buronte nga sferat më të larta të shërbimit ku punoja. Sepse, për operacionin dhe informatën lidhur me vrimën ku fshihej krimineli i rrezikshëm, fillimisht kishin dijeni vetëm dy persona: unë dhe eprori im. I bindur për këtë, pa mundur të bëja asnjë veprim, s'më mbeti gjë tjetër veç të jepja dorëheqjen.

Veprim i gabuar: keqdashësit e mi, përfituan nga rasti të përhapnin legjendën që më mbuloi me turp, sikur dekonspiruesi i operacionit kisha qenë pikërisht unë!